

herceg érkezett a szállodába, s most annak az inasát szólítják először asztalhoz, s az foglalja el a főhelyet.

A grófné kénytelen-kelletlen méltányolta a komorna rangkorságán esett sérelmet. Még aznap másik szállodába költözött.

•

A sétatérőről nevelőnőjével hazatérő Jucikától kérdi nagynénje:

– No, Jucika, mi újság? Mi van a sétatéren?

– Betegségek ... – vágja rá gondolkozás nélkül a kis koravén, kiábrándult pesti gyermek.

1933. január 11., szerda, 5. old.

Körkép

Újabban Párizsban – s már nálunk is – főrangú, gazdag vendégségek alkalmával az asztalokat nem virággal díszítik, mint eddig, hanem friss zöldséggel, azaz nyers főzelékfélével.

Orchidea és narancsvirág helyett ma kelvirágot, fodros salátát, vörös káposztát, hónapos retket raknak az asztalra, művészi együttesben.

Nem kell azonban azt hinni, hogy ez kevesebbe kerül, mint a virágdísz.

A kertész mellé, aki a szebbnél szebb, válogatottnál válogatottabb, külön erre a célra üvegházban termelt zöldségféléket szállítja, még díszítőművészt is alkalmaznak, aki sokszor megbámulni való csendéleteket remekel a nagyurak asztalára.

A különbség csak annyi, hogy az ehető asztaldísz a vacsora végeztével fölhasználhatják a konyhán.

•

Az első igazán hideg, havas napokkal megjelent a budapesti nők fején az első szalmakalap is.

Az új lélektan megtanított bennünket arra, hogy minden legcsekélyebb jelből is következtethetünk. Vajon mit jelenthet a szalmakalap csikorgó téli napon a nők fején? Olyasféle ösztönös érzékenységet talán, mint amilyen a medve gyertyaszentelő napi időjósága?

Ki tudja? A nők titokzatos lények. Közel vannak a természethez.

A szalmakalap közeli tavaszt jósol.

Hát várjuk a tavaszt.

•

Vidéki városkában jártunk. Ott a gyerekek még tisztességtudóan megsüvegelik az idegent. Nem lehessen tudni, hátha képviselő vagy miniszter.

De micsoda szívfacsaró szóval köszönnek.

– Jobb jövőt, jobb jövőt – mondogatják kalaplevéve.

Hát már ezek a kicsik is érzik, hogy a jelen némi kívánnivalót hagy hátra? Hát nem magától értetődő, hogy a gyermek számára a jelen a jó jelen, s a jövő a jó jövő?

Szegény magyar gyermekek, akiknek a jobb jövő reménysége maradt meg.

– Jobb jövőt, jobb jövőt – viszonozzuk köszönésüket ...

-i.

1933. január 12., csütörtök, 5. old.

Pesti utca

A versenypálya faemelvénye roskadásig megtelt nézőközönséggel. Egymás hegyén-hátán tolongott a nép.

Tíz-tizenkét éves fiúcska cukorkával rakott, súlyos fatálcát cepel, nyakába akasztott szíjon.